

downloads van nog veel meer jams: www.oresundspacecollective.com.

André de Waal

PASSOVER

Passover

(MA.RA.CASH AML001)

Opperst genot en ultieme teleurstelling kunnen soms erg dicht bij elkaar liggen, zoals op het album *Passover* van de Israëlische formatie met diezelfde naam te horen is. De titeltrack opent dit plaatje op zodanige wijze dat je er eens goed voor gaat zitten. *Shine On You Crazy Diamond* van Pink Floyd wordt hier op niet te missen manier in herinnering gebracht. Het is nog net geen plagiaat, maar veel scheelt het niet. Wat een heerlijke opening, dit belooft veel goeds. Na een minuut of vier valt een hoge vrouwenstem in. De zang is in het Hebreeuws, wat vrij aardig bij dit nummer past. In de tweede track horen we een heel ander *Passover*. Weg zijn die zalige keyboards en de Floyd-referenties. De zangeres van dienst probeert het geheel op sleeptouw te nemen, maar dankzij haar eigen traagheid slaagt ze daar bepaald niet in. Het nummer komt gewoon niet op gang en heeft wat weg van een zangles. Positief puntje is dat de drums een prettige stuwung teweegbrengen. Zo volgen nog enkele songs waarin de vocalen het minst sterke onderdeel van deze muziek vormen. Niet dat de stemmen echt beroerd zijn, het zijn de melodieën die gewoon niet bij progressieve rock passen. Zij horen eerder bij traditionele Joodse muziek. Het overbekende *Hava Naghila* is daar nog het meest sprekende voorbeeld van. Doodzonde eigenlijk dat men deze stijlen heeft samengesmeed, want naast het drumwerk is ook het toetsenspel zeker de moeite waard. Het instrumentale *Plagues* klinkt bijvoorbeeld lekker symfonisch, terwijl in *Dayenu* een smakelijke klarinet te horen is. Dat instrument is vaker op dit album te horen, zelfs de combinatie met het Hammondorgel is bijzonder genietbaar. Het zal duidelijk zijn dat dit een album is met twee gezichten. Voor de lezers van dit magazine zal doorgaans gelden dat het instrumentale gedeelte redelijk tot goed is. Het in de meerderheid verkerende vocale gedeelte daarentegen is een drama. Info: www.passover.it.

Antonie Deelen

PERSONA NON GRATA

Shade In The Light

(SENSORY SR3046 / BERTUS)

Mijn tweede recensie over een Griekse band. Labelgenoot *Wastefall* ging hen voor. *Shade In The Light* is het debuut van *Persona Non Grata*, dat zich beweegt in de wereld van de progmetal. In tegenstelling tot *Wastefall* zit men niet zo aan de harde kant, maar gaat de muziek meer de melodieuze richting op zoals bijvoorbeeld *Circus Maximus* en *Seventh Wonder* dat doen. De keyboards hebben een belangrijke rol in het geheel en de gitaar laat ook zijn plezierige kant horen. De kwaliteiten van een zanger moeten natuurlijk toch altijd even de revue passeren. Die heeft geen slechte stem, maar lijdt wel aan het standaardprobleem. Gaat het echt moeilijk worden, zoals in de bekende hoge registers, dan gaat zingen namelijk neigen naar schreeuwen. De Griekse achtergrond is eigenlijk helemaal niet te horen, alleen in *Personal Gratitude* zitten wat sitar geluiden zoals die

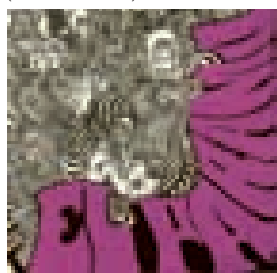
ook bij Israëlische vakbroeders *Ephrat* en *Amaseffer* voorkomen. Pakkende refreinen en fraaie zanglijnen die je na één draaibeurt bij blijven, zijn een schaars goed op deze plaat. De belangrijkste troef is het instrumentale machtsvertoon. *Persona Non Grata* is voor mij echter geen *Band Non Grata*. We heten ze hartelijk welkom in de wonderlijke wereld van complexiteit gekoppeld aan melodie, en dat alles gestoken in een metaljasje.

Bert Treep

EL PÁRAMO

El Páramo

(ALONE AR 024 CD)

En dat maakt een zuivere hatrick in deze iO Pages-uitgave: drie Spaanstalige stoners-pacerockbands! *El Páramo* is van de drie (de anderen zijn *Cuzo* en *Béiruth*) de zuiverste stonerrockgroep die ook nog eens het meeste klinkt als de vroege Peruaanse *Ira De Dios*. Dus lekker zwaar, vervormde gitaren, tongen die subiet ingeslikt zijn, posters van *Kyuss* op het kleinste kamertje, basgitaren die in de uitverkoop zijn gescoord en een drummer die teveel naar de *Muppets* heeft gekeken. Ingrediënten voor een lekker plaatje waarop zeven tracks over een uur worden uitgesmeerd. Genoeg tijd dus om volledig uit de bol te gaan. Noem mij maar een traditionalist maar eigenlijk vind ik van het drietal *El Páramo* gewoon de lekkerste herrie maken, beter nog dan *Cuzo*. Aan de andere kant, wat maakt het uit. Denk je eens in, het volgende *Roadburn* festival met een 'drie halen twee betalen' aanbieding uit de *Alone Records* stal. Dat zou de *Tilburgse* grondvesten laten trillen alsof er een metro wordt aangelegd. Olé!

André de Waal

POWER QUEST

Master Of Illusion

(NAPALM NPR 244 / SPV 085-351102 CD)

Power Quest is een melodieuze power metal band die met *Master Of Illusion* haar vierde album presenteert. Als thuisland van de band staat *United Kingdom* vermeld, maar drie leden komen uit Italië, één is in Nieuw Zeeland geboren en alleen oprichter en toetsenist *Steve Williams* komt uit Wales. Samen met zijn maatje *Steve Scott* uit *DragonHeart*, later *Dragonforce*, vormde hij in 2000 *Power Quest* omdat hij van mening was, dat er meer gebruik van toetsen gemaakt moest worden. De eerste drie tracks, *Cemetery Gates*, *Human Machine* en *Civilised?* en ook *Master Of Illusion* wekken de indruk dat hij in zijn opzet is geslaagd, maar toch zijn het de gitaristen die zich meestal naar de voorgrond werken. De toetsen zijn niet nadrukkelijk aanwezig op deze schijf. Ze vullen voornamelijk de gaten op, die de gitaristen *Alessio Caravello* (tevens zanger) en *Andrea Martongelli* laten vallen.

Caravello is een goede zanger en met behulp van voice-overs in de laatste zeven songs klinkt de zang zeer acceptabel. Op *Save The World* wisselen gitaar- en synthesizersolo's elkaar af. Soms, zoals in *I Don't Believe In Friends Forever*, verzorgen de synths van *Williams* de orkestraties. In *Civilised?* en afsluiter *Never Again* is op de achtergrond een orgel waarneembaar. Alle tien tracks behoren overwegend tot het uptempo soort. Wat meer rustpunten met piano en/of akoestische gitaar zou het album genietbaarder maken voor een groter progpubliek. Als je graag naar bands als het Duitse *Freedom Call* luistert, dan kun je *Master Of Illusion* gerust een luisterbeurt gunnen. De Duitsers hebben wel meer variatie in hun spel. Info: www.power-quest.co.uk.

Leo Hoekstra

PROCOL HARUM

In Concert With The Danish

National Concert Orchestra & Choir

(EAGLE / GAS 000400 EAG)

De oude knakkers van *Procol Harum* zijn niet onbekend met het samenspielen met klassieke orkesten. Immers, al in 1969 trad PH live op met een orkest en in 1971 werd een dergelijk symfonisch concert vastgelegd op *Live With The Edmonton Symphony*. Echter, dat was een zware bevalling en in de drie decennia daarna kwam het nog maar een handvol keren voor dat een grote bezetting de klassiekers van de *Harum* uitvoerde. Tot nu, want op *In Concert With The Danish National Concert Orchestra & Choir* staat de band niet alleen voor een orkest maar ook nog eens voor een koor. En met een voorbereidings- en oefentijd van ettelijke maanden kon er deze keer niet veel misgaan. Dat ging er ook niet, getuige deze CD die de hoogpunten van de tweede dag vastlegt. Alle usual suspects worden uitgevoerd, dus *Grand Hotel*, *Homburg*, het door het gotisch klinkende koor zeer dreigende *A Salty Dog*, *Conquistador* en natuurlijk *A Whiter Shade Of Pale*. Ja, we hebben deze songs al vaak gehoord maar de grote bezetting, en dan vooral het zangkoor, geeft toch meerwaarde aan de uitvoeringen. Bovendien is hoofdmann *Gary Brooker* nog immer goed bij stem, dus deze *In Concert* zal nog menigmaal in huize *De Waal* op volle orkeststerkte worden gedraaid.

André de Waal

PSICOTROPIA

Grog + Psicotropia Live

(PSYCOFONIA PSF-005)

Deze dubbelaar (CD + DVD) van het Spaanse trio *Psicotropia* ligt al een tijdje op een recensie te wachten, want ik heb namelijk last van een review black-out. Dat zit zo. Onze hoofdredacteur kreeg onlangs een e-mailtje van een lezer binnen waarin deze er zich over beklagde dat ik te weinig referenties aan andere groepen opgaf in mijn reviews, zodat hij (de lezer dus)

niet kon inschatten of hij de gerecenseerde CD leuk zou vinden. Nu zit ik met de gebakken peren want als strafwerk heb ik van de hoofdredacteur *Grog* in m'n mik geschoven gekregen. Want waar lijkt dat nou op: IK WEET HET NIET! Het is wel en niet fusion zoals die door vele trio's wordt gespeeld (dezelfde drukte als veel van die trio's maar tegelijkertijd veel snerpender en gemener). Het is wel en niet *King Crimson* in overdrive (heel ritmisch maar tegelijkertijd staccato). Het is wel en niet een instrumentele jazz-*Emerson Lake & Palmer* (veel instrumentaal met grandeur, maar dan opeens weer met zang). Het lijkt het meeste op het Mexicaanse *Cast* maar eigenlijk ook weer niet (vooral tijdens de sporadische zangstukken maar even later is het meer zoals de band *Vital Information*). Het is echter absoluut wel dood- en doodvermoeiend. Is het nu goed of slecht? IK WEET HET NIET! Gaat u zelf maar luisteren en doe daarna uw beklag bij de hoofdredacteur, dank u.

André de Waal

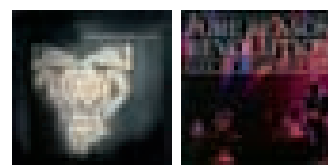
PURE REASON REVOLUTION

Amor Vincit Omnia

(SUPERBALL MUSIC 28152 CD)

Live At Nearfest 2007

(NEARFEST RECORDS NFR0010)

The Dark Third was een veelbelovend debuut van dit zeer jonge bandje uit Engeland. Het grote talent resulteerde in Floydianse trekjes qua sfeer en vooral de mooie meerstemmige zang viel op, met associaties richting *The Beach Boys*. Op de CD *Live At Nearfest* hoor je natuurlijk het meeste terug van dat album, met hoogpunten als *Apprentice Of The Universe*. Gelukkig klinkt deze live-registratie qua sound niet zo dramatisch slecht als ik twee jaar geleden bij *Pure Reason Revolution (PRR)* in *Helmond* meemaakte. Daardoor komen ook vier nieuwe songs goed uit de verf (die op geen van beide studio-albums staan). Hiervan bevat *Borgens Vor* me behoorlijk, vooral door de zang. Tegelijk wordt op *Live At Nearfest* een beetje de koerswijziging duidelijk, want *PRR* wil krachtiger van zich afbijten. De band gooit het op het nieuwe album *Amor Vincit Omnia* bovendien over een (deels) heel andere boeg. Overduidelijk flirt *PRR* nu met elektronische jaren 80 bliepjes en piepjes van groepen als *Depeche Mode* en *The Human League*. Bijna de helft van de CD wordt hier nu door gedomineerd en logge nummers als *Deus Ex Machina* kunnen me daarom niet erg bekoren, op een stukje refrein na. Nog steeds is het vlechtwerk qua zang lovenswaardig, met leider / gitarist *Jon Courtney* en bassist *Chloë Alper* in de hoofdrollen. Toch bekriipt me heel sterk het gevoel dat de trucjes op dit vlak wel erg veel herhaald worden. Het gaat gewoon bijzonder op elkaar lijken. Los daarvan, had ik natuurlijk gehoopt dat *PRR* de proggy kant meer uit zou diepen. Nu zijn het vooral zware ritmes en elektronische snuffen die helaas terreinwinst boeken. De stevige gitaarriffs zijn er nog wel, maar solo's zijn zo goed als foetsie. En toch - hoe tegenstrijdig - is *Amor Vincit Omnia* best lekker om naar te luisteren. Dat zal